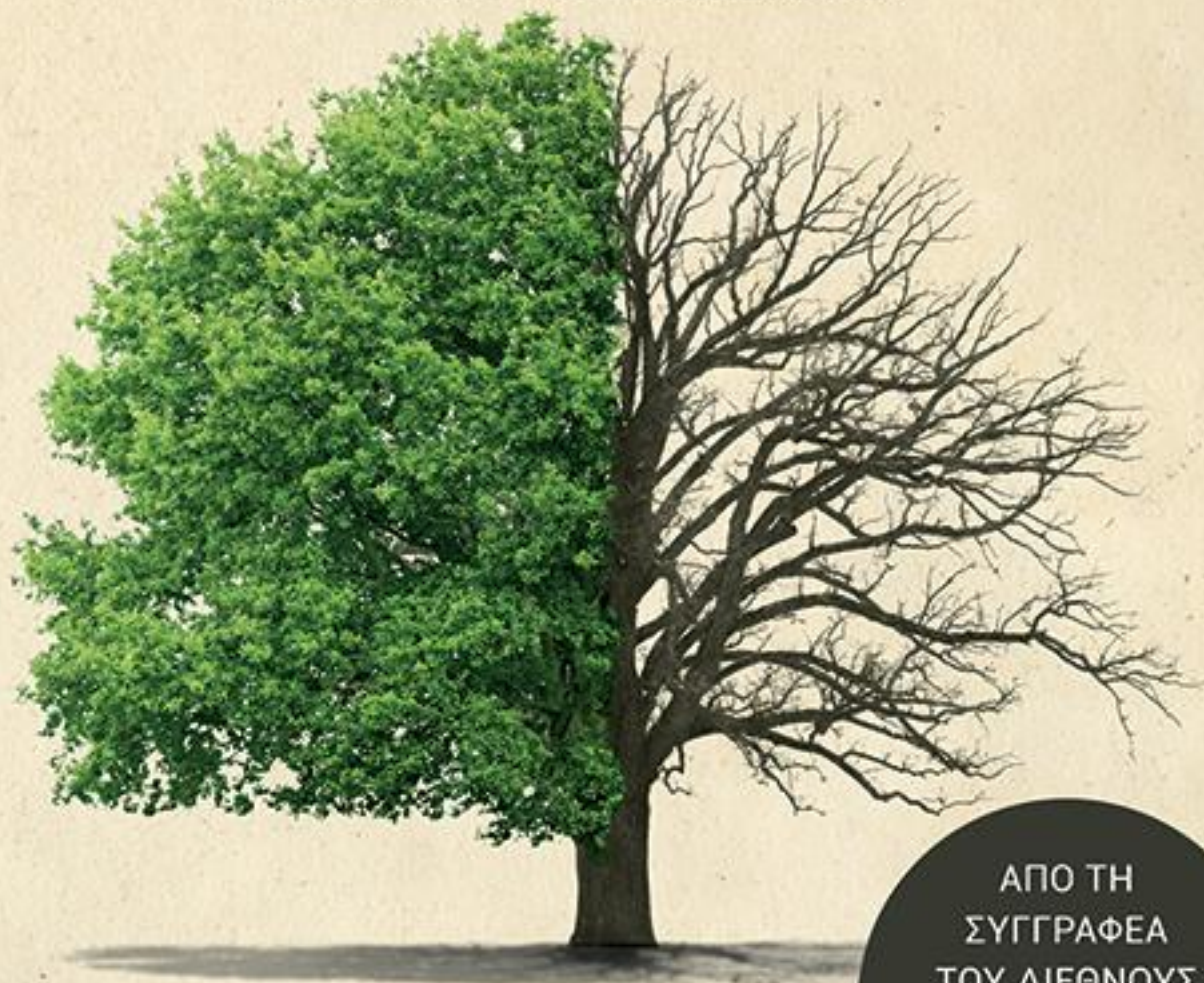


ΜΑΙΑ LUNDE

# Η ιστορία των δέντρων

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΔΕΣΠΩ ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗ



ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΑΠΟ ΤΗ  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ  
ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ  
BEST SELLER  
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ  
ΜΕΛΙΣΣΩΝ



# Λονγκγιαρμπιέν

Σβάλμπαρντ, 2097

**Τ**Ο ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ νύχτα με ήλιο του μεσονυχτίου, ξεβράστηκε ένα δέντρο στην ξηρά, στην παραλία του Λονγκγιαρμπιέν. Ο Τόμι ήταν πέντε χρονών και μόνος στο παλιό λιμάνι εμπορευμάτων. Αφού περιπλανήθηκε για λίγο ανάμεσα στους σκουριασμένους μεταλλικούς τοίχους των κοντέινερ, κάθισε κάτω με την πλάτη ακουμπισμένη σ' έναν από αυτούς, του οποίου είχε συλλαβίσει την ταμπέλα, «Tollpost Globe», για να ζεσταθεί από τις ακτίνες του ήλιου που ήδη βρισκόταν χαμηλά.

Ενώ καθόταν εκεί και σκάλιζε το αμμώδες έδαφος μ' ένα κλαδί, παρατήρησε κάποια φύλλα. Ξεχωρίζαν στην παραλία, λίγο πιο έξω στο φιόρντ, με το πράσινο χρώμα τους, που έμοιαζε εντελώς ξένο στην πετρώδη μαύρη ακτή.

Σηκώθηκε κρατώντας γερά το κλαδί, ένα από τα καλύτερα που είχε βρει εδώ και καιρό, ίσιο, μακρύ και δύσκολο να σπάσει, και κατέβηκε βιαστικός στην παραλία. Εκεί βρισκόταν το δέντρο, πεσμένο στο σκοτεινό έδαφος, παράλληλα με τη γραμμή του νερού· η κορυφή του έδειχνε ανατολικά προς το δέλτα του ποταμού της κοιλάδας Αντβεντάλεν και οι ρίζες του δυτικά προς το σκοτάδι του Ισφιόρντεν.

«Ένα δέντρο!» φώναξε ο Τόμι, λες και θα γινόταν πιο αληθινό αν το έλεγε δυνατά.

Δέντρα ξεβράζονταν διαρκώς στην ξηρά στο Σβάλμπαρντ, μεγάλοι κορμοί από αγριόπευκα, ερυθρελάτες και πεύκα παρασέρνονταν από τον άνεμο και τα θαλάσσια ρεύματα κι έφταναν μέχρι εδώ, κάνοντας όλη τη διαδρομή από τη Σιβηρία. Ξασπρισμένα και βαριά από το θαλασσινό νερό που τα είχε διαποτίσει, ξεγυμνωμένα από τον φλοιό τους και κατελιημμένα από αμέτρητα μικρά ζώα της θάλασσας μετά από χρόνια μες στα νερά της, δεν ήταν πια πραγματικά δέντρα αλλά σκιές αυτού που είχαν κάποτε υπάρξει.

Τούτο εδώ ωστόσο ήταν διαφορετικό, έμοιαζε με ζωντανό δέντρο, το φύλλωμα της κορυφής του ήταν φουντωτό και πυκνό. Μπορεί τα φύλλα του να ήταν ζαρωμένα και χαλαρά, όμως πολλά παρέμεναν ακόμη στο δέντρο και, παρότι το χρώμα τους ήταν θαμπό και ξεθωριασμένο, διατηρούσαν μια πρασινωπή χροιά. Ο Τόμι έπιασε προσεκτικά ένα φύλλο και συγχρόνως άφησε το μακρύ κλαδί που μόλις πριν από λίγο του είχε φανεί τόσο όμορφο, αφού τώρα που βρήκε το τεράστιο δέντρο, γεμάτο ζωντανά κλαδιά, εκείνο του φάνηκε ξεραμένο και νεκρό.

Το φύλλο αποκολλήθηκε αμέσως. Ο Τόμι χάιδεψε την πράσινη επιφάνεια, το γύρισε πάνω κάτω και είδε καθαρά πως είχε μια μπροστινή και μια πίσω πλευρά και πως η μπροστινή ήταν πιο έντονα πράσινη από την πίσω. Έπιασε το φύλλο με τον αντίχειρα και τον δείκτη του και το κράτησε αντίκρυ στον ήλιο, έκλεισε το ένα μάτι και με το άλλο είδε το φως να φιλτράρεται μέσα από το πράσινο υλικό που θύμιζε λεπτό ύφασμα. Τα φύλλα κρέμονταν παράλληλα από μακριούς μίσχους, σαν μικρές οικογένειες. Έκοψε ένα ολόκληρο κλωνάρι και τα μέτρησε: εννέα φύλλα όλα κι όλα.

Προχώρησε λίγο πιο κάτω και κάθισε ανακούρκουδα δίπλα στον κορμό. Ακούμπησε το χέρι του στον τραχύ και ροζισμένο γκριζωπό φλοιό και τον χάιδεψε διστακτικά.

«Καλό δέντρο», είπε, πλησίασε προσεκτικά τη μύτη του στον κορμό και τον μύρισε. «Φλούδα», συνέχισε να μονολογεί, «έτσι μυρίζει η φλούδα».

Σηκώθηκε όρθιος και απομακρύνθηκε ένα βήμα από το δέντρο, για να το βλέπει ολόκληρο. Είχε δει εικόνες από δέντρα και δάση πολλές φορές και ήξερε ότι υπάρχουν δέντρα διαφόρων μεγεθών. Το μεγαλύτερο του κόσμου είχε φυτρώσει σ' ένα μέρος που κάποτε λεγόταν Καλιφόρνια, του είχε πει η γιαγιά του, το δέντρο-μαμούθ που πρέπει να είχε ηλικία μεγαλύτερη από τέσσερις χιλιάδες χρόνια και ύψος πάνω από εκατό μέτρα.

Ο Τόμι ήξερε ότι δύο βήματά του ήταν ένα μέτρο, προχώρησε λοιπόν προς την κορυφή του δέντρου και άρχισε να μετράει. Ήταν δύσκολο. Προσπαθούσε να θυμάται ότι κάθε βήμα του δεν ήταν ένα αλλά μισό μέτρο. Μετρούσε δυνατά, για να τα καταφέρει, όμως οι αριθμοί μπερδεύονταν και χρειάστηκε να ξεκινήσει από την αρχή κάμποσες φορές. Ωστόσο, στο τέλος πείστηκε ότι ήξερε πόσο ψηλό ήταν το δέντρο.

«Είκοσι τρία μέτρα», είπε. «Ήρθε στο Σβάλμπαρντ ένα δέντρο ύψους είκοσι τριών μέτρων».

Το κεφάλι του βούιζε από το μέτρημα. Σκέφτηκε ότι έπρεπε να φέρει εδώ τη γιαγιά του, γιατί όποτε συνέβαινε κάτι σοβαρό στο Σβάλμπαρντ, η γιαγιά ήξερε τι έπρεπε να κάνουν. Όμως πρώτα έπρεπε να ξεκουραστεί, ξάπλωσε λοιπόν στο έδαφος, πλάι στο δέντρο, πέρασε το αριστερό του χέρι γύρω από τον κορμό. Προσπάθησε να βολευτεί πάνω στο πετρώδες έδαφος, ένωσε τον κορμό να πιέζει το μπράτσο του από την εσωτερική πλευρά. Δεν είχε προγραμματίσει πόση

ώρα θα έμενε έτσι, δεν ήξερε τι ώρα ήταν και δεν τον περίμενε κανείς, τουλάχιστον δεν θυμόταν να υπάρχει κανείς. Επιπλέον, είχε μια εντελώς αφηρημένη σχέση με τον χρόνο – ο χρόνος περνούσε μόνο όταν εκείνος έκανε κάτι. Και τώρα δεν έκανε τίποτα, έμενε εκεί ξαπλωμένος, ενώ ο ήλιος έλαμπε έντονα, όπως πάντα αυτή την εποχή, κι εκείνος σκεφτόταν το δέντρο, τον κορμό, τα φύλλα και ότι ήταν κουρασμένος.

Ύστερα τον πήρε ο ύπνος.

Ένα αδύνατο παιδικό κορμί με τα χέρια ν' αγκαλιάζουν ένα δέντρο, σε μια πετρώδη μαύρη παραλία. Ένα απαλό αεράκι ράπιζε το νερό, σηκώνοντας κυματάκια, στεφανωμένα με λεπτεπίλεπτη δαντέλα από άσπρο αφρό. Τα σκοτεινά νερά έσκαγαν στο ψηλό βουνό, όπου νέες κατολισθήσεις είχαν δημιουργήσει ρήγματα ανάμεσα στα ισχνά στρώματα βλάστησης. Στους πρόποδες φύτεωναν χαμηλοί θάμνοι και αγριόχορτα, ενώ στις νότιες πλαγιές απλωνόταν ένα κόκκινο και κίτρινο πέπλο από μικρά άνθη. Γλάροι περνούσαν από πάνω καθώς πετούσαν από την κοιλάδα προς το φιόρδ, και χάνονταν πιο κάτω στους βράχους με τις φωλιές τους. Όμως το παιδί δεν έβλεπε τίποτε από αυτά – κοιμόταν βαθιά.

Μια δυνατή κοριτσίστικη φωνή τον ξύπνησε.

«Τόμι;»

Η φωνή ακούστηκε αγχωμένη και σαστισμένη.

«Ε, κοιμάσαι;»

Εκείνος ανακάθισε – στην αρχή δεν κατάλαβε πού βρισκόταν. Έστρεψε το κεφάλι του και αντίκρισε το χάος των κλαδιών γύρω του, ένιωσε το κορμί του πιασμένο και το χέρι που αγκάλιαζε τον κορμό κοκαλωμένο.

«Τόμι, τι κάνεις εδώ πέρα;»

Γύρισε και κοίταξε κατάματα τη Ράκελ. Εκείνη στεκόταν λίγο παραπέρα, με τα χέρια στα πλάγια, το κεφάλι

γερμένο στο πλάι και απορημένο ύφος. Ήταν συνομήλική του, αλλά ένα κεφάλι ψηλότερη. Ήταν φιλόλιγνη, με φαρδιές πλάτες και μαλλιά που συχνά έδειχναν λαδωμένα – τουλάχιστον από τότε που και οι γονείς της είχαν σκοτωθεί σ' ένα δυστύχημα από κατολίσθηση, πριν από λίγο καιρό. Τώρα ερχόταν βιαστική προς το μέρος του. Μαύρα σαν κάρβουνο χρώματα και πέτρες πετάγονταν κάτω από τα πόδια της, όμως εκείνη ούτε που τα πρόσεχε, αφού κινούνταν ανάλαφρα και σχεδόν αθόρυβα, σαν να μην άγγιζε καν το έδαφος.

Στάθηκε και κοίταξε. «Αποκτήσαμε δέντρο; Είναι πελώριο!»

Ο Τόμι σηκώθηκε και στάθηκε προστατευτικά μπροστά στο δέντρο. «Εγώ το βρήκα».

«Ναι, όμως είναι δικό σου;»

Του έδωσε μια σπρωξιά, εκείνος ένωσε τη δύναμη του χεριού της, όμως στύλωσε τα πόδια του γερά στο έδαφος, μη θέλοντας να φύγει. «Εγώ το βρήκα», επανέλαβε.

Τα μάτια της στένεψαν, η περιέργεια και η χαρά εξαφανίστηκαν. «Εννοείς πως είναι μόνο δικό σου δέντρο;»

Εκείνος κατένευσε.

«Και το σφιχταγκάλιασες», είπε εκείνη αργά και τώρα η φωνή της έγινε τραχιά και κοροϊδευτική.

«Όχι, δεν το έκανα!»

«Και βέβαια το έκανες», συνέχισε εκείνη σχεδόν φωνάζοντας. «Ο Τόμι αγκάλιασε ένα δέντρο! Ο Τόμι αγκάλιασε ένα δέντρο!»

Άρχισε να τραγουδάει *Ο Τόμι αγκάλιασε ένα δέντρο* στον ίδιο τόνο που θα έλεγε ότι φίλησε κάποιον. Ή ότι ο Τόμι κατουρήθηκε πάνω του.

«Όχι, δεν το αγκάλιασα», επέμεινε εκείνος. «Δεν έκανα τίποτα τέτοιο».

Όμως εκείνη συνέχιζε: «Ο Τόμι αγκάλιασε ένα δέντρο, ο Τόμι αγκάλιασε ένα δέντρο!»

Η καρδιά του σφυροκοπούσε από θυμό που απλώθηκε σαν κλαδιά μέσα του. «Όχι», είπε πιο σιγανά τώρα.

«Μα σε είδα», είπε η Ράκελ, «σε είδα να το κρατάς αγκαλιά!»

«Όχι!» επανέλαβε ο Τόμι.

Η Ράκελ γύρισε προς το δέντρο και το μέτρησε με το βλέμμα. «Ούτε είναι αληθινό δέντρο· είναι νεκρό, το βλέπεις και μόνος σου!»

Κοίταξε κι εκείνος το δέντρο, που έδειχνε αξιολύπητο έτσι όπως είχε ξεθωριάσει το πράσινο χρώμα και πολλά φύλλα είχαν ήδη πέσει και τα είχε πάρει μακριά ο άνεμος.

Η Ράκελ πλησίασε και κλότσησε το δέντρο του, που έτριξε καθώς έπεσαν κάμποσα ακόμη φύλλα. «Ξέρεις ότι ποτέ δεν πρόκειται να δεις αληθινό δέντρο, Τόμι. Παιδί του Σβάλμπαρντ!» είπε σιγανά, σχεδόν αδιάφορα.

Ύστερα πήγε και στάθηκε δίπλα του. «Δεν είναι ζωντανό», είπε μες τα μούτρα του, τόσο κοντά, ώστε εκείνος μύρισε την ανάσα της, που ήταν απρόσμενα γλυκιά. «Δεν είναι παρά ένα κουφάρι. Το δέντρο σου είναι νεκρό, όπως οι άνθρωποι που αποτεφρώνονται στον κλίβανο όταν πεθάνουν!»

Τα πόδια του ήθελαν να φύγουν μακριά, αλλά τα χέρια του ήθελαν κάτι άλλο.

Σήκωσε το χέρι και τη χτύπησε.

Δεν ήταν πραγματικό χτύπημα, έμοιαζε μάλλον με σκούντημα. Όμως εννοούσε να τη χτυπήσει, εκείνη το κατάλαβε και ανταπέδωσε τη μπουνιά ή σκουντιά με τον ίδιο τρόπο.

Ήταν αρκετό για να της ορμήσει. Τύλιξε τα χέρια του γύρω από το λιγνό χοριτσίστικο κορμί, σαν να την αγκάλιαζε, και προσπάθησε με το ένα χέρι να τραβήξει τα ολόσια σκούρα μαλλιά της, ενώ εκείνη τον έγδαρε στα μάγουλα με



τα άκοπα νύχια της με τόση δύναμη, που εκείνος άκουσε τον ήχο του γδαρσίματος.

«Σταμάτα!» τσίριξε ο Τόμι, την άφησε κι έτριψε το μάγουλό του. Τα ακροδάχτυλά του έγιναν κόκκινα. Της επιτέθηκε ξανά. Έκανε λίγο πίσω, στάθηκε, πήρε φόρα και της όρμησε.

Όμως εκείνη ήταν γρήγορη και δυνατή και, πριν καλά καλά ο Τόμι το καταλάβει, τον κλότσησε και τον έριξε στο τραχύ και γεμάτο πέτρες έδαφος.

«Άουτς!»

Μεμιάς εκείνη κάθισε πάνω του, έπιασε τα χέρια του και τα κράτησε πάνω από το κεφάλι του. «Είσαι απαίσιος, Τόμι».

«Όχι», είπε εκείνος, «όχι, δεν είμαι».

Αγκομαχώντας προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά μάταια. Η Ράκελ τον κρατούσε γερά και, παρόλο που ήταν πιο αδύνατη από εκείνον, καθόταν τόσο βαριά πάνω του, που δεν κατάφερε να τη διώξει. Κουνούσε τα χέρια του, κλοτσούσε με τα πόδια του, στριφογύριζε το κορμί του, γυρνούσε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά και ούρλιαζε.

Ωστόσο, ενώ κειτόταν στο έδαφος, δεν ένιωθε μόνο απελπισμένος και θυμωμένος, αλλά συγχρόνως αισθανόταν ωραία, κατά κάποιον τρόπο. Αισθανόταν ωραία που είχε χάσει τον έλεγχο και κόντευε να τρελαθεί, ενώ εκείνη τον είχε υπό τον έλεγχο της. Κάτι μέσα του ήθελε να συνεχιστεί όλο αυτό.

Όμως τότε δύο γερά μπράτσα τράβηξαν τη Ράκελ από πάνω του. «Άρκετά», είπε μια φωνή που ο Τόμι ήξερε καλά. «Σταματήστε!»

Ήταν η γιαγιά. Είδε τα μάτια της που άστραφταν κάτω από τον πλεχτό σκούφο, τη σκούρα φράντζα στο μέτωπο, το πράσινο άνορακ που φορούσε πάντα. Ήταν πιο μικροκαμωμένη από τους περισσότερους άλλους μεγάλους, όμως η πιο δυνατή απ' όλους. Έπιασε τη Ράκελ από τις μασχάλες

και την τράβηξε όρθια, ύστερα στάθηκε πάνω από τον εγγονό της και τον σήκωσε και αυτόν στα πόδια του.

Το ένα μάγουλο της Ράκελ ήταν κόκκινο – πρέπει να την είχε χαστουκίσει ο Τόμι χωρίς να το καταλάβει, ενώ το αίμα έτρεχε από τη μύτη και το μάγουλό του, είχε στο στόμα του μια γεύση αφισιά και μεταλλική.

Η γιαγιά κοίταξε πρώτα τη Ράκελ και ύστερα τον Τόμι και κούνησε αργά το κεφάλι της.

«Το δέντρο, γιαγιά», είπε εκείνος κι έδειξε πίσω του, «δες αυτό το ολόκληρο μεγάλο δέντρο».

«Ναι», είπε η γιαγιά, «το βλέπω». Όμως δεν φάνηκε σαν να το είχε δει πραγματικά, αφού τώρα έκανε μερικά βήματα προς τον κορμό και γούρλωσε τα μάτια της. «Είναι φράξος», είπε, στάθηκε δίπλα στο δέντρο και σήκωσε ένα φύλλο.

«Ήρθε από τη θάλασσα», είπε ο Τόμι.

«Ναι, το κατάλαβα», αποκρίθηκε η γιαγιά και χτύπησε ελαφρά τον κορμό του δέντρου. «Χρόνια έχω να δω κάτι τέτοιο». Ύστερα στράφηκε προς τα παιδιά. «Γι' αυτό το δέντρο μαλώνετε;»

«Ναι», είπε η Ράκελ.

«Όχι», είπε ο Τόμι.

«Ναι και όχι, λοιπόν», είπε η γιαγιά. «Δεν θα μιλήσουμε άλλο γι' αυτό».

Όμως αργότερα, όταν περπατούσαν προς το σπίτι, και η Ράκελ είχε εδώ και ώρα απομακρυνθεί από τους άλλους δύο, η γιαγιά δεν είχε πει όλα όσα ήθελε να πει.

Το χέρι της γιαγιάς ήταν κοκαλιάρικο αλλά δυνατό. Τον κρατούσε γερά. «Νομίζω πως δεν πρέπει να μαλώνεις με τη Ράκελ», είπε.

«Μα είπε πως το δέντρο είναι ένα πτώμα», είπε εκείνος. «Και ότι πρέπει να καεί στον κλίβανο».

«Η Ράκελ σκέφτεται πολύ τον κλίβανο», είπε η γιαγιά.

«Είναι χαζή».

«Μπορεί να είναι, αλλά εσύ πρέπει να το ανεχτείς από τη Ράκελ. Πρέπει να το αντέξεις τώρα».

«Είναι άδικο», είπε εκείνος.

«Ναι», είπε η γιαγιά. «Όμως υπάρχουν άλλα πράγματα που είναι ακόμη πιο άδικο».

Προχωρούσαν κι ο Τόμι ήξερε ότι η γιαγιά είχε δίκιο. Έπρεπε να ανεχτούν πολλά από τη Ράκελ, ειδικά τώρα.



# TOMI

2110

«**O**XI! ΣΤΑΘΕΙΤΕ!»

Το καράβι ακολουθεί σταθερά δυτική πορεία προς τη θάλασσα. Βρίσκεται καταμεσής του φιόρδ και δεν είναι μεγαλύτερο από ένα καραβάκι-παιχνίδι.

«Χένρι! Χίλμαρ!»

Πλέοντας με αρκετά μεγάλη ταχύτητα, το σκάφος, καλυμμένο με φωτοβολταϊκά κύτταρα, ταλαντεύεται ελαφρά, όμως σταθεροποιείται από μεγάλα γκριζα πανιά που εξασφαλίζουν ότι διασχίζει με ασφάλεια το πέλαγος. Τα φινιστρίνιά του είναι δύο στενές, σκοτεινές λωρίδες, με τζάμια θολά, έτσι που εκείνος δεν μπορεί να διακρίνει τους επιβάτες στο εσωτερικό.

«Ελάτε πίσω! Γυρίστε!» Ο Τόμι στέκεται στην ακτή, το νερό πιτσιλίζει τα πόδια του, εκείνος τσαλαβουτάει στα νερά, νιώθει τα παπούτσια του να μουσκεύουν, αλλά δεν τον νοιάζει, συνεχίζει να κουνάει τα χέρια του. «Σας παρακαλώ! Χένρι! Χίλμαρ!»

Όμως το καράβι απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο κι εκείνος δεν είναι παρά μια μικρούτσικη κουκίδα στη μαύρη παραλία. Ακόμη κι αν χειρονομεί, πηδάει και φωνάζει, δεν υπάρχει περίπτωση να τον αντιληφθούν.

Τα κύματα στο Ισφιόρντεν αφρίζουν, ασπρίζοντας την μπλε επιφάνεια του νερού, σπάνε στους βράχους, νερό και γη κρατούν το ρυθμό.

«Γυρίστε πίσω μαζί με τους αδελφούς μου!»

Ο αέρας πνίγει τη φωνή του, όμως εκείνος συνεχίζει να φωνάζει. «Σας παρακαλώ, γυρίστε, τώρα αμέσως!»

Η ομίχλη κατεβαίνει από τα βουνά, θολώνει το φιόρδ μπροστά του, σκεπάζει και το καράβι, που γρήγορα θα χαθεί εντελώς και τα αδέρφια του θα φύγουν μακριά του.

Σκέφτεται το Σβάλσατ, γυρίζει, σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει προς το Πλατομπέργκετ. Εκεί ψηλά, περίπου πεντακόσια μέτρα πάνω από τη θάλασσα, βρίσκεται ο δορυφορικός σταθμός του Σβάλμπαρντ.

Αρχίζει να τρέχει, χάνει το καράβι από τα μάτια του, ακολουθεί τον δρόμο δίπλα στο φιόρδ προς τα πίσω, περνάει από τα αποκαΐδια της φωτιάς στο Βεσπίντεν, συνεχίζει μέσα από το Αντβεντφιόρντεν προς τη χερσόνησο Χοτελνέσετ. Ακούει την καρδιά του να σφυροκοπάει, ιδρώτας κυλάει στη ραχοκοκαλιά του και ο λαιμός του καίει. Έφυγαν χωρίς εμένα, έφυγαν χωρίς εμένα.

Αμέσως μετά το κατεδαφισμένο αεροδρόμιο, ο δρόμος επιτέλους διακλαδώνεται. Η μία πλευρά συνεχίζει προς το Λονγκγιαρμπιέν, ενώ η άλλη οδηγεί στο βουνό.

Οι απότομες ανηφοριές τον δυσκολεύουν, κάθε πέτρα λες και βρίσκεται εκεί για να του αντιστέκεται. Δέκα μέτρα τη φορά, σκέφτεται, μόνο δέκα μέτρα, ενώ καρφώνει το βλέμμα του σε κάτι μπροστά του, αποφεύγει να κοιτάξει την κορυφή που φαίνεται να είναι ατέλειωτα μακριά.

Όταν επιτέλους φτάνει εκεί ψηλά, στέκεται διπλωμένος στα δύο και ασθμαίνοντας, με το βλέμμα στραμμένο στο φιόρδ. Η ομίχλη έχει υποχωρήσει κάπως, όμως το καράβι φαίνεται ακόμη μικρότερο, τίποτα περισσότερο από έναν

άσπρο λεκέ στο σκοτάδι του φιόρδ. Πλησιάζει αδυσώπητα την ανοιχτή θάλασσα.

Ο Τόμι στρέφεται προς τον δορυφορικό σταθμό, το Σβάλσατ. Καμιά δεκαριά τεράστιες κεραιές είναι σκορπισμένες σε όλο το βουνό, καλύπτοντας μια μεγάλη περιοχή. Είναι στερεωμένες πάνω σε βάρθρα από μπετόν, ενώ ένα κάλυμμα από καναβάτσο είναι απλωμένο σε κάποιες από αυτές. Ξεχωρίζουν άσπρες πάνω στην γκρίζα και καφετιά πέτρα, μοιάζουν με τεράστια μανιτάρια μέσα στο τοπίο, ξέ-να στοιχεία που έχουν ξεφυτρώσει από το έδαφος, από σπόρους που έχει σκορπίσει κάποιο ούφο.

Πολλές από τις κατασκευές έχουν από παλιά καταστραφεί από τον καιρό και τον άνεμο, τα κάλύμματά τους είναι σκισμένα και τα μαστιγώνει ο αέρας. Μένουν ακόμη μερικοί μισογκρεμισμένοι σκελετοί γύρω από τα μεγάλα πιάτα των κεραιών.

Θυμάται πόση περιέργεια είχαν ως παιδιά για τον δορυφορικό σταθμό. Κανένας δεν πήγαινε εκεί πάνω, κανένας δεν επιτρεπόταν να τον χρησιμοποιήσει. Οι κεραιές στο βουνό ήταν μαγικά μανιτάρια, έλεγαν μεταξύ τους, που αν τα έτρωγε κάποιος, έμπαινε σε μια άλλη διάσταση – ο δορυφορικός σταθμός ήταν η πύλη για άλλα μέρη και άλλους ανθρώπους. Ωστόσο, αυτό το μέρος είναι πιο ωραίο από μακριά. Δεν υπάρχει τίποτα μαγικό στις χαλασμένες στέγες, στις σκουριασμένες ατσάλινες κατασκευές και στα ετοιμόροπα μπετόν.

Προχωράει προς το κυρίως κτίριο, προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα που έχει σφηνώσει και χρειάζεται να βάλει όλη του τη δύναμη. Περνάει μέσα από το βρόμικο αναπαυτήριο, όπου σαραβαλιασμένοι καναπέδες βρίσκονται κατά μήκος των τοίχων ενώ ένα συρτάρι με εργαλεία έχει μείνει ανοιχτό, και συνεχίζει έξω στον διάδρομο μέχρι το χειριστήριο. Ένα

άδειο έπιπλο γραφείου σε σχήμα μισοφέγγαρου καλύπτει τον μισό χώρο, ενώ στον τοίχο κρέμονται μεγάλες οθόνες υπολογιστών. Ελέγχει τον πίνακα διανομής του μικροσταθμού ηλεκτροπαραγωγής του κτιρίου και βλέπει ότι λειτουργεί και ότι υπάρχει ρεύμα. Ωστόσο, δεν χάνει ώρα ν' ανάψει το φως, φτάνει με δυο βήματα στην εσωτερική πόρτα που οδηγεί σ' μια μικρότερη αίθουσα ελέγχου. Εδώ υπάρχει ο ασύρματος πομποδέκτης, το μόνο σύστημα επικοινωνίας που εντέλει λειτουργεί.

Ψάχνει στα παλιά εγχειρίδια στο γραφείο, βρίσκει ένα βιβλίο της βιβλιοθήκης για τον ασύρματο βραχέων κυμάτων. Πρέπει να τα έφερε η Ράκελ εδώ πάνω. Ο ασύρματος φαίνεται απλός στη χρήση, έχει ρεύμα, ανάβει ένα μικρό πράσινο φως και ο Τόμι πατάει νευρικά κάποια κουμπιά ενώ φοράει τα ακουστικά.

«Τάο!» ωρύεται στο μικρόφωνο, πριν καν φτάσει να πατήσει το κουμπί που πρέπει. «Τάο, σε παρακαλώ, πρέπει να γυρίσετε».

Μόνο λευκό θόρυβο παίρνει γι' απάντηση, ωστόσο συνεχίζει. «Πρέπει να γυρίσετε, να έρθετε πίσω με τους αδελφούς μου. Τον Χίλμαρ και τον Χένρι. Και τη Ρούνα! Δεν είναι παρά παιδιά, δεν μπορείτε να τα πάρετε μαζί σας. Εδώ πάνω είναι το σπίτι τους, δεν μπορείτε να τα πάρετε!»

Νομίζει πως ακούει κάποιον ήχο από την άλλη άκρη της γραμμής. Κρατάει σφιχτά το μικρόφωνο, νιώθει τον ιδρώτα να κυλάει, προσπαθεί να μιλάει ήρεμα, να φερθεί σαν μεγάλος. «Τάο, άκουσέ με. Πρέπει να κάνετε στροφή και να γυρίσετε αμέσως πίσω. Δεν έχετε δικαίωμα να πάρετε τα παιδιά μαζί σας».

Όμως κανένας δεν του απαντάει.

Τραβάει έξω την καρέκλα και αφήνει το μικρόφωνο από το χέρι του για μια στιγμή, για να καθίσει σωστά.



«Τάο. Τα παιδιά είναι κάτοικοι του Σβάλμπαρντ, εδώ ζουν, μαζί μου».

Μονάχα παράσιτα ακούει στον ασύρματο. Και ξέρει πως εκεί έξω το καράβι συνεχίζει σταθερά την πορεία του, προς έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο, πως γρήγορα η πλώρη του θα συναντήσει τα μεγάλα κύματα της θάλασσας.

Ο Τόμι τυλίγει γρήγορα το καλώδιο γύρω από το μεσαίο δάχτυλο του ενός χεριού του, ενώ κρατάει σφιχτά το μικρόφωνο με το άλλο. «Γυρίστε πίσω με την οικογένειά μου!»

Η σιωπή είναι η μόνη απάντηση που παίρνει. Είναι μόνος, σαν τον φαλινοθήρα από τον οποίο έχει πάρει τ' όνομά του, εγκατεστημένος εδώ στην απομόνωση για τον χειμώνα. Όμως η διαφορά μεταξύ αυτού και όλων των φαλινοθηρών που ήρθαν πριν από εκείνον, είναι πως κανένας δεν θα έρθει να τον πάρει την άνοιξη, κανένας ποτέ δεν θα νοιαστεί για τον Τόμι Μινότε, δεν θα ενδιαφερθεί για το πώς περνάει.

Στο τέλος αφήνει το μικρόφωνο, σηκώνει τα πόδια του στην καρέκλα και ακουμπάει το κεφάλι στα γόνατα. Δεκάδες εικόνες από τα αδέρφια του έρχονται στο μυαλό του. Εντέλει, βρίσκει ησυχία και ηρεμεί με την τελευταία: τα αδέρφια του στο κρεβάτι με κλειστά μάτια κι εκείνος βάζει το κεφάλι του μέσα από την πόρτα για μια τελευταία ματιά πριν φύγει για το Μπιερντάλεν. Ήταν νύχτα κι εκείνα κοιμούνταν βαθιά. Ο Χένρι γυρισμένος στο πλάι, μια μπάλα κάτω από το πάπλωμα με μόνο τα μαλλιά του να φαίνονται. Ο Χίλμαρ ξαπλωμένος ανάσκελα με τα χέρια κάτω από το κεφάλι, νιώθοντας ασφαλής ακόμη και στον ύπνο. Ο Τόμι ησυχάζει με την εικόνα του Χίλμαρ, με το ήρεμο κοιμισμένο πρόσωπο του μικρού αδελφού.

**Τ**ΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ που έβαλαν τον Χίλμαρ στην αγκαλιά του, ο Τόμι ένιωσε τόση περηφάνια, που άρχισε να τρέμει. Λαχταρούσε έναν αδελφό ή μια αδελφή από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Δεν ήξερε άλλο μοναχοπαίδι, πράγμα που τον έκανε διαφορετικό χωρίς να το θέλει, και όταν στα οκτώ του έμαθε ότι σύντομα θα αποκτούσε αδελφό, έβαλε τα κλάματα. «Αυτό είναι το σημαντικότερο γεγονός στη ζωή μου», είπε σοβαρά και δεν πρόσεξε πως ο πατέρας του γύρισε από την άλλη χαμογελώντας ούτε πως η γιαγιά του μισοειρωνικά και μισοκαμαρώνοντας μουρμούρισε: «Από ποιο βιβλίο το ξεσήκωσε αυτό;».

Ο Τόμι παρακολούθησε με πολύ ενδιαφέρον την εγκυμοσύνη της μητέρας του. Εννέα μήνες του φάνηκαν απίστευτα πολύς καιρός, διάβαζε εντωμεταξύ βιβλία για την εγκυμοσύνη, ήξερε ανά πάσα στιγμή το μέγεθος και την ανάπτυξη του εμβρύου. Κοίταζε εντυπωσιασμένος φωτογραφίες από τη ζωή μέσα στην κοιλιά, τον πλακούντα, τον ομφάλιο λώρο, το παράξενο πλάσμα που έμοιαζε όλο και περισσότερο με άνθρωπο και που του έμενε όλο και λιγότερος χώρος. Και διάβαζε με τρόπο για τη διαδικασία του τοκετού και γι' αυτά που μπορούσαν να πάνε στραβά.

Ο Χίλμαρ ήταν μικροσκοπικός και χαριτωμένος, τα χέρια του Τόμι πελώρια πάνω στο μικρό πρόσωπο, σκληρά και άσχημα, με βρόμικα μαύρα νύχια σαν να είχαν πένθος. Ο Τόμι είχε την αίσθηση ότι προξενούσε αηδία στον πατέρα και τη μητέρα του. Σε σύγκριση με αυτό το απαλό, εξωγήινο πλάσμα, εκείνος ήταν βρομερός, άτσαλος και τραχύς. Άρχισε λοιπόν να τρίβει τα χέρια του για να τα καθαρίζει και να χτενίζει τα μαλλιά του, όμως η αίσθηση δεν έφευγε, μέχρι που η μητέρα του τον τράβηξε στην αγκαλιά της ένα βράδυ και άρχισε να τον χαιδεύει· τον χαιδευε για ώρα χωρίς να λέει λέξη.

Επιπλέον βοήθησε το γεγονός ότι ο Χίλμαρ, ύστερα από λίγες μέρες, άρχισε να δείχνει ότι δεν ήρθε από άλλο πλανήτη, αλλά ήταν πέρα για πέρα γήινος. Οι πάνες βρομούσαν θειάφι, κατουρούσε ασταμάτητα, ακόμη και την ώρα που τον άλλαζαν και αυτό το πλασματάκι μπορούσε να σκουίζει τόσο δυνατά, ώστε να σκίζει στα δύο το όρος Πλατομπέργκετ. Ωστόσο, ούτε οι κραυγές, ούτε οι βρόμικες πάνες, ούτε ο φόβος ότι οι γονείς του δεν τον αγαπούσαν πια έκαναν τον Τόμι να αντιπαθήσει τον μικρό του αδελφό. Διότι ο Τόμι σκεφτόταν πως βέβαια και ο Χίλμαρ άξιζε να τον αγαπάνε, και γρήγορα ένωσε μια κτητικότητα για τον μικρό. Για εκείνα τα μικρούλικα δαχτυλάκια, τα ματοτσίνορα που μόλις διακρίνονταν, το χνούδι στον αυχένα και το σχεδόν γυμνό μωρουδίστικο κρανίο με τον αδύναμο λαιμό, που έπρεπε συνέχεια κάποιος να το στηρίζει. Και όλοι έλεγαν πόσο πολύ έμοιαζαν οι δυο τους. Αδελφέ μου, σκεφτόταν συχνά ο Τόμι, είσαι σαν εμένα. Όμως το ότι έμοιαζαν δεν έκανε την αγάπη προς τον αδελφό του εύκολη – μάλλον μπελαλίδικη, ζόρικη και του προκαλούσε μπερδεμένα συναισθήματα.

Μια φορά, όταν ο Χίλμαρ ήταν σχεδόν ενός έτους, ο Τόμι ήταν στο καθιστικό και περίμενε τη μητέρα του. Ήταν πολική νύχτα με ατελείωτο σκοτάδι κι εκείνη θα ερχόταν να του

διαβάσει, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε βράδυ όταν ο Χίλμαρ είχε πέσει για ύπνο, αφού είχαν αρκετό χρόνο τον χειμώνα. Ήταν η ώρα τους, της μαμάς και του Τόμι, στον καναπέ, χωρίς καμιά ενόχληση. Όμως εκείνο το βράδυ εκείνη δεν ήρθε. Στην αρχή ο Τόμι δεν ανησύχησε. Ήταν απασχολημένος διαβάζοντας ένα στραπατσarisμένο Μίκυ Μάους γυρίζοντας προσεκτικά μία μία σελίδα για να μη διαλυθεί.

«Μαμά», φώναξε, «έρχεσαι;». Καμιά απάντηση. «Μαμά!» Στο τέλος σηκώθηκε από τον καναπέ και βγήκε στον διάδρομο.

Η πόρτα του δωματίου του Χίλμαρ ήταν μισάνοιχτη και αχνόφωγε το αδύναμο φως του πορτατίφ πάνω στο κομοδίνο. Έσπρωξε ελαφρά την πόρτα και τότε τους είδε. Οι δυο τους κοιμούνταν πλάι πλάι, η μαμά γυρισμένη προς το κεφάλι του Χίλμαρ, σαν να ήταν ξαπλωμένη δίπλα του μέχρι που την πήρε ο ύπνος.

Ο Τόμι άνοιξε την πόρτα διάπλατα και μπήκε στο δωμάτιο. «Μαμά!» Την έσπρωξε όσο πιο δυνατά μπορούσε. «MAMA!»

Η μητέρα του ξύπνησε απότομα, ανασηκώθηκε και τον κοίταξε, στην αρχή μπερδεμένη, ύστερα θυμωμένη. «Τόμι, σςς!» σφύριξε μέσα από τα σφιγμένα χείλια της.

Όμως ήταν ήδη αργά. Ο Χίλμαρ έστριψε το κορμάκι του, άνοιξε δύο ολοστρόγγυλα μάτια, που όλοι και ο Τόμι επίσης έλεγαν πόσο «όμορφα» ήταν και άρχισε να ουρλιάζει.

«Τόμι!» είπε η μητέρα του, όχι πια μέσα από τα δόντια της, αλλά φωνάζοντας.

Εκείνος είδε αμέσως πόσο κουρασμένη και θυμωμένη και απελπισμένη ήταν, με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και τόσο χλωμή, όπως είναι κάποιος που το δέρμα του έχει πολλούς μήνες να το δει ο ήλιος.

Ο Τόμι ήξερε ότι η μητέρα του έδινε μάχη, για να βάλει τον Χίλμαρ για ύπνο, ήξερε ότι ο μικρός του αδελφός έκλαιγε

γοερά τη νύχτα, ήξερε ότι το σκοτάδι τον τρώμαζε, μάλιστα είχε δει σημάδια ότι αυτό χειροτέρευε τελευταία, αφού η μαμά κατάφερε να του διαβάσει του Τόμι μόνο ένα κεφάλαιο κάθε βράδυ, όχι περισσότερα όπως έκανε πριν. Δεν είχε υπάρξει βιβλίο εκείνο το βράδυ, εκείνη είχε πάει στο δωμάτιο και νανούριζε τον Χίλμαρ, μέχρι που ήταν πια πολύ αργά.

Σκατόπαιδο, σκέφτηκε ο Τόμι, ενώ συγχρόνως θα ήθελε να ήταν αυτός που τον κρατούσε αγκαλιά, ν' ακουμπάει τη μύτη του στ' απαλά μάγουλα.

Σκατόπαιδο, άντε χάσου, φώναζε στον Χίλμαρ κάθε φορά που πλησίαζε την πόρτα του.

Κάποια στιγμή δεν χρειαζόταν πια να λέει κάτι τέτοιο, αφού ο Χίλμαρ προσπερνούσε βιαστικά το δωμάτιο του μεγάλου αδελφού, λες και μόνο η θέα της πόρτας τού δημιούργούσε αρνητική αντίδραση.

Όταν ο Χίλμαρ άρχισε να βάζει τις λέξεις δίπλα δίπλα και να σχηματίζει προτάσεις, από τις πρώτες λέξεις που έμαθε ήταν αυτές: άντε χάσου. Στεκόταν στην είσοδο του δωματίου του Τόμι και κοίταζε μέσα, και ακόμη κι αν ο Τόμι δεν ήταν εκεί, ο Χίλμαρ κουνούσε το κεφάλι του κι έλεγε μόνος του αυτές τις λέξεις: άντε χάσου. Και ύστερα συνέχιζε τον δρόμο του λικνίζοντας τον φουσκωτό από τις πάνες πισινό του.

Ο Χίλμαρ τρελαινόταν για αγγούρια, αλλά απεχθανόταν την ντομάτα. Κάποια φορά εξήγησε στον Τόμι ότι αυτό που τον αηδίαζε ήταν τα ζουμιά και τα σπόρια, μπλιαχ, κι ότι αν η ντομάτα ήταν μόνο η σάρκα, θα το έτρωγε ευχαρίστως αυτό το λαχανικό. Είναι καρπός, είπε ο Τόμι, τι, είπε ο Χίλμαρ, οι ντομάτες δεν είναι λαχανικά, είναι καρποί. Τότε η γιαγιά, που δεν ήθελε να πηγαίνει χαμένο ούτε ένα γραμμάριο κάθε πολύτιμης τροφής από το θερμοκήπιο, έβγαλε τα σπόρια της ντομάτας του και τα έφαγε η ίδια, ύστερα έκοψε

τη σάρκα σε κομματάκια. Ο Τόμι γελούσε και τον κορόιδευε. Αργότερα ο Χίλμαρ προσπαθούσε να τρώει ολόκληρη τη ντομάτα. Τα μάτια του στένευαν και κατάπινε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ενώ όλη την ώρα είχε το βλέμμα του στυλωμένο στο μεγάλο του αδελφό. Άραγε τον έβλεπε; Έβλεπε ο Τόμι πόσο καλός ήταν; Και βέβαια το έβλεπε, αλλά δεν έλεγε λέξη.

Ο Τόμι έλπιζε πως ο Χίλμαρ δεν θα θυμόταν τίποτα αργότερα. Βέβαια είχε μάθει από τα βιβλία ψυχολογίας που διάβαζε στη βιβλιοθήκη ότι οι κακές εμπειρίες χαράσσονται στο παιδικό μυαλό σαν ίχνη μιας κατολίσθησης στην πλαγιά. Τίποτα δεν βλάσταινε σε αυτά τα αυλάκια για πολλά χρόνια. Όμως ο Τόμι ήταν αδελφός του – δεν μπορεί να ήταν τόσο επικίνδυνο όταν οι κακές εμπειρίες προέρχονται από τον αδελφό σου;

Επιπλέον, ο Χίλμαρ ήταν δυνατός χαρακτήρας. Μιλούσε πολύ για τη μητέρα τους και ο Τόμι πιστεύει ότι συνέχιζε να νιώθει τη φροντίδα και τη στοργή της. Όλα γλιστρούσαν μακριά από τον Χίλμαρ, όπως οι σταγόνες της βροχής στο κίτρινο αδιάβροχο που φορούσε συχνά τον χειμώνα. Όταν σπάνια ο Τόμι του έβαζε τις φωνές, ο Χίλμαρ έγερνε το κεφάλι στο πλάι και κοίταζε τον έφηβο αδελφό του, σαν να ήξερε ότι οι ορμόνες είχαν πιάσει δουλειά μέσα του και ήταν σίγουρος ότι όλο αυτό θα περνούσε.

«Έτσι είναι η εφηβεία», άκουσε τον Χίλμαρ να λέει στη γιαγιά κάποια φορά. «Σίγουρα όλα θα είναι εντάξει όταν τελειώσει η εφηβεία».

Στο σχολείο ο αδελφός του ήταν προσεκτικός, ομιλητικός και χαρούμενος. Ο Χίλμαρ είναι δημοφιλής, σκεφτόταν ο Τόμι κι ένιωθε μια σουβλιά από τη ζήλια. Ύστερα μετάνιωνε και ντρεπόταν, γιατί ο Χίλμαρ δεν ήταν μόνο δημοφιλής, αλλά ήταν και καλός με όλους.

Το γέλιο του Χίλμαρ ο Τόμι το έχει ακόμη στ' αυτιά του, μακρόσυρτο και γάργαρο. Θυμάται τον Χίλμαρ με το αδιάβροχο μια βροχερή μέρα. Είχε σταθεί στον δρόμο πηγαίνοντας προς το σχολείο, γιατί ο Τόμι του είχε πει ένα αστείο. Δεν θυμάται ακριβώς τι ήταν, αλλά θυμάται το γέλιο του Χίλμαρ και πώς κάμποσοι περαστικοί στάθηκαν και γελούσαν μαζί του. Ο ήχος του ήταν σαν ήλιος κάτω από την κίτρινη κουκούλα.

Εκείνο το γέλιο ακόμη αντηχεί μέσα του.

Ο Τόμι σηκώνει το κεφάλι του. Δεν ξέρει πόση ώρα κάθεσαι εκεί, μπροστά από τον τηλεγράφο, όμως μάλλον έχει σκοτεινιάσει. Σηκώνεται και κοιτάζει προς τη θάλασσα. Η ομίχλη πλησιάζει τη στεριά και το καράβι έχει χαθεί.

Πάει πίσω και κάθεσαι ξανά. Για ακόμη μια φορά πιάνει το μικρόφωνο, πατάει το κουμπί και προσπαθεί ν' ανασαίνει ήρεμα. «Mayday, mayday», λέει, «με ακούει κανείς;»

Κανένα καράβι δεν μπορεί ν' αρνηθεί ν' απαντήσει σε σήμα κινδύνου, όλα έχουν υποχρέωση ν' ανταποκριθούν. Τουλάχιστον αυτό ίσχυε παλιά. Ξέρει πως μόνο το σκάφος της Τάο πλέει σε αυτά τα νερά, πως είναι το μόνο καράβι σε αυτή τη θάλασσα εδώ και πενήντα χρόνια.

«Mayday, mayday, mayday. Με λένε Τόμι Μινότε κι έχω μείνει μόνος στο Σπιτςμπεργκεν. Η θέση μου είναι...» Σηκώνεται και κοιτάζει τις συντεταγμένες που είναι γραμμένες με μισοσβησμένα γράμματα στον τοίχο. «78° βόρεια, 15° ανατολικά. Mayday, mayday, mayday».

Επαναλαμβάνει τα ίδια λόγια, ξανά και ξανά.

*Mayday, mayday, mayday.*

*Τόμι Μινότε.*

*Μόνος στο Σπιτςμπεργκεν.*

*Και εντέλει ακούει ένα τριξίμο.*

*78° βόρεια, 15° ανατολικά.*

Και μετά ένα κλικ.

*Mayday, mayday, mayday.*

«Τόμι! Σε ακούμε».

Σκύβει βαρύς πάνω από το γραφείο, ζαλίζεται, σωριάζεται στην καρέκλα και τον πλημμυρίζει ανακούφιση. Ψάχνει τις λέξεις. «Τάο, με ακούτε, είσαστε εκεί...»

«Σε ακούμε καλά», λέει εκείνη με φιλικό τόνο, όπως συνηθίζει. Πάντα φιλικά, ακόμη και τώρα που έχει πάρει μαζί της τους αδελφούς του. «Σε ακούμε καθαρά. Ελπίζω να μην προσπαθείς εδώ και πολλή ώρα να επικοινωνήσεις. Μόλις τώρα ανοίξαμε τον ασύρματο».

Ανακάθεται στην καρέκλα του και ξαναβρίσκει τον έλεγχο της φωνής του. «Ήμουν στο Μπιερντάλεν όταν είδα το καράβι», λέει. «Δεν το πίστευα πως θα φεύγατε. Τάο, πρέπει να γυρίσετε. Τώρα αμέσως. Ο Χένρι, ο Χίλμαρ και η Ρούνα ανήκουν εδώ, στο Σπιτςμπέργκεν, δεν γίνεται να τους πάρεις μαζί σου».

«Είναι η Ράκελ μαζί σου, Τόμι; Μπορώ να μιλήσω και με τη Ράκελ;»

Η καρδιά του σφυροκοπάει. «Τάο, πρέπει να πεις στην αρχηγό να γυρίσει το σκάφος τώρα αμέσως!»

Σιωπή για μια στιγμή.

Σφίγγει το μικρόφωνο στο χέρι του και γέρνει προς το μεγάλο του ασύρματο, λες και θα ήταν δυνατόν ν' ακούσει τη συζήτηση που γίνεται στην άλλη άκρη.

Σε λίγο, η Τάο επιστρέφει. «Τόμι, άκουσέ με. Η αρχηγός κι εγώ μιλήσαμε – η Μέι-Λινγκ κάθεται δίπλα μου. Και, Τόμι, λέει πως δεν γίνεται. Λυπάμαι πολύ γι' αυτό. Είναι πολύ αργά για να γυρίσουμε».

«Τι;!»

«Οι μέρες είναι κρύες και οι νύχτες χειρότερες. Παρόλο που η ένδειξη για τον Βόρειο Πόλο δεν έδειχνε πάγο ολόκλη-



ρο το καλοκαίρι, υπάρχει το ενδεχόμενο να έχει παγώσει μέχρι τώρα. Φοβόμαστε τον επιπλέοντα πάγο, Τόμι. Το σκάφος δεν είναι φτιαγμένο για παγοθραυστικό».

«Μα δεν υπάρχει επιπλέον πάγος τόσο νωρίς, εξάλλου θα κατευθυνθείτε νότια. Άκουσέ με, προλαβαίνετε να επιστρέψετε».

Ακούει μια χαμηλή, έντονη κουβέντα στην άλλη άκρη, αλλά δεν μπορεί να ξεχωρίσει τι λέγεται. Τελικά, ακούγεται και πάλι η Τάο.

«Άκου, Τόμι, ζητάμε συγγνώμη. Όμως πρέπει να ξέρεις ότι η αναχώρηση καθυστέρησε ήδη πολλές μέρες, γιατί περιμέναμε εσένα και τη Ράκελ. Και δεν είναι μόνο η θάλασσα του Μπάρεντς που φοβίζει τη Μεί-Λινγκ, αλλά όλο το ταξίδι μέσα από την παλιά Ρωσία και το Καζακστάν· κάναμε σχεδόν έναν μήνα για να φτάσουμε εκεί, στα ορεινά μέρη ο ρυθμός είναι αργός. Πρέπει να γυρίσουμε πίσω πριν αρχίσουν οι καταιγίδες στα βουνά».

«Μα τι θα γίνει με τον Χένρι και...»

«Ο Χένρι, ο Χίλμαρ και η Ρούνα είναι μια χαρά πάνω στο πλοίο. Θα τους φροντίζουμε εμείς».

Ο Τόμι έχει σηκωθεί, θέλει να κάνει το καλώδιο κομματάκια, να πετάξει τον τηλεγράφο στο πάτωμα, αλλά κάνει μια προσπάθεια να κρατήσει τη φωνή του ήρεμη. «Τι κάνουν τώρα τα παιδιά, πώς περνάνε;»

«Έχουν πέσει για ύπνο. Μπορώ να τους ξυπνήσω, αν θέλεις ν' ακούσεις τις φωνές τους. Όμως πέρασε πολλή ώρα μέχρι να τον πάρει ο ύπνος τον Χένρι. Χρειάζεται ηρεμία γύρω του το βράδυ».

Από τον τόνο της φωνής της ο Τόμι καταλαβαίνει πως η Τάο μιλάει σαν να είναι ειδική για τον αδελφό του. «Δεν μπορείς να μιλάς έτσι για τον Χένρι».

«Τι εννοείς;»

*Η ιστορία των  
δέντρων ολοκληρώνει  
την Τετραλογία του  
Περιβάλλοντος*



**ΑΞΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ;  
ΑΡΑΓΕ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΕΙΔΟΣ ΥΠΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ;**

**Νορβηγία, 2110**

Σ' ένα απομακρυσμένο νησί, κοντά στον Βόρειο Πόλο, βρίσκεται ένας θόλος – το θησαυροφυλάκιο των σπόρων που έχουν συλλεχθεί απ' όλες τις γωνιές της Γης. Η Λουίζ είναι η φύλακας των σπόρων. Λίγο πριν φύγει από τη ζωή ζητά από τον εγγονό της, Τόμι, να διαφυλάξει τους σπόρους με κάθε τρόπο.

**Κίνα, 2110**

Η Τάο ζει με τις αναμνήσεις του γιου της, του Γουέι-Γουέν, που έχασε πριν δώδεκα χρόνια. Λιμοκτονεί, όπως ολόκληρη η ανθρωπότητα, σε μια έρημη και εξαντλημένη φύση. Μια μέρα, όμως, η κυβέρνηση της ζητάει να ηγηθεί μιας αποστολής με σκοπό να πάρει τους σπόρους από το θησαυροφυλάκιο.

Με το μυθιστόρημα *Η ιστορία των δέντρων* η Μάγια Λούντε ολοκληρώνει την Τετραλογία του Περιβάλλοντος, ένα από τα σπουδαιότερα έργα της σύγχρονης νορβηγικής λογοτεχνίας. Γράφει για τις οικογενειακές σχέσεις, για τους δεσμούς μεταξύ των ανθρώπων, καθώς και για τη σχέση μας με τη φύση. Παρελθόν, παρόν και μέλλον υφαίνονται μαζί καθώς η συγγραφέας αναρωτιέται: Πώς ο άνθρωπος άλλαξε τα πάντα;

**K** εκδόσεις  
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ  
[www.klidarithmos.gr](http://www.klidarithmos.gr)



ISBN 978-960-645-440-0



9 789606 454400